

[Prince Of Tennis Đồng Nhân] Tình Dịch Bí Mật

Contents

[Prince Of Tennis Đồng Nhân] Tình Dịch Bí Mật	1
1. Chương 1: Thượng	1
2. Chương 2: Trung	4
3. Chương 3: Hạ	10

[Prince Of Tennis Đồng Nhân] Tình Dịch Bí Mật

Giới thiệu

Thể loại: Prince of tennis đồng nhân (Võng vương đồng nhân), xuyên không, 1×1, đoản Edit: Ellie Couple: TezuRyo (Tezuka)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/prince-of-tennis-dong-nhan-tinh-dich-bi-mat>

1. Chương 1: Thượng

‘Dong——dong——dong——’

Tiếng chuông nhà thờ vang lên.

Nhà thờ thiêng liêng dưới bầu trời xanh thẳm nằm ở đại lộ nằm ở nước Mỹ vang lên âm hưởng trang nghiêm mà hạnh phúc, một bầy chim bồ câu trắng muốt theo tiếng vang bay lên, hợp thành một bức tranh duy mỹ.

Vào hôm nay, tại đây sẽ nghênh đón một cặp đôi ngọc bích, mùa xuân ngày 10 tháng 4 hoàng đế và hoàng tử tennis đăng kí kết hôn lại chậm chạp tổ chức hôn lễ tại đây, tình yêu gây khúc long đong giờ đây đã mỹ mãn.....

—— Chắc là thế, nhưng mà ——

“Mẹ..... Ryoma còn chưa tới sao” Người đàn ông nghiêm túc, lạnh nhạt khó có được lộ ra một thần sắc lo lắng.

“Không..... Di động cũng không nghe.....” Thằng nhỏ này, ngày quan trọng như thế mà lại muộn.....” Về mặt người phụ nữ đã qua năm mươi mà vẫn xinh đẹp như cũ hiện ra sự bất đắc dĩ và nỗi lo lắng.

“Ai

khỏi lo cái thằng đó, không biết có phải là đưa phụ nữ có thai vào bệnh viện không nữa.” Người đàn ông trung niên nào đó dùng ngữ điệu không đứng đắn nói cái tên lấy cớ mà chả có gì tiến bộ mười năm qua, đồng thời còn húyt sáo với một mỹ nữ tóc vàng vừa đi ngang qua.

Phác —— tiếng gân xanh nổi lên.

“A ——” Tiếng kêu thảm thiết vang lên “Đừng kéo đừng kéo —— lỗ tai —— sắp đứt ra rồi kìa”

“Con bây giờ chưa tới,anh cũng không thềm lo lắng chút nào, có dám cho tôi thấy cái bản mặt lưu manh đó nữa không á ——”

Cuộc cãi nhau quen thuộc nhưng giờ phút này lại không có lòng dạ nào mà để ý đến.Trong lòng hoàn toàn bị thiên hạ chưa xuất hiện kia chiếm đầy cả..

Ryoma —— tại sao chưa đến.Trong đầu hiện lên vô số khả năng:

Trận đấu của em ấy chưa chấm dứt sao —— Không đâu!Vừa mới nghe được tin em ấy thắng trên radio mà.

Em ấy hồi hận sao —— Không đâu! Em ấy vẫn mang theo biểu tình chờ mong và hạnh phúc hướng về ngày hôm nay mà.

Chẳng lẽ em ấy gặp chuyện gì ngoài ý muốn sao, tay không ngừng dùng sức nắm chặt di động, trong lòng bàn tay hơi đỏ mồ hôi —— không thể đợi được nữa!

“Mẹ,con đi tìm em ấy.” Tezuka nói xong liền vội vàng rời đi.

Tezuka lo lắng bước xuống cầu thang dài đằng đằng của nhà thờ, đột nhiên,không biết vì sao phía trước tối sầm lại, bỗng dừng trời đất quay cuồng,dưới chân rớt xuống, cứ như vậy mà từ cầu thang té xuống, liền cảm thấy tim đập nhanh nhưng lại không biết rằng thế giới sẽ thay đổi từ đây.

—— Ryoma.....

Đau đớn dường như không đến như mong đợi, dưới thân mềm, còn có mùi hương và nhiệt độ cơ thể quen thuộc.

“Ê!Đứng lên nhanh coi!” Bên tai truyền đến tiếng nói lạnh lùng,trong trẻo nhưng non nớt, chẳng qua,dường như còn chứa một tia tức giận.Cảm giác choáng váng chậm rãi biến mất, theo thói quen xoa huyết thái dương, Tezuka chậm rãi mở mắt,đập vào tầm mắt chính là cặp mắt hổ phách quen thuộc kia khiến Tezuka kích động.

“Ryoma!” Đặt đối phương vào trong lòng, nhiệt độ cơ thể ấm áp và mùi hương thuộc về người kia khiến Tezuka yên ổn lại, cơ thể nhỏ nhắn như thế, lại thỏa mãn như ôm toàn bộ thế giới —— từ từ,nhỏ nhắn?! —— Tezuka mạnh mẽ bình tĩnh, lập tức bảo trì khoảng cách, còn chưa kịp hoảng hốt vì độ ấm trong lòng đã biến mất, thiếu niên trong mắt làm Tezuka hoàn toàn mê man.

Khuôn mặt ngây thơ, đồng phục trường Seigaku quen thuộc, thân hình nhỏ nhắn, đây là Ryoma sao?

“Ê!” Người dưới thân bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

“Đồ khốn! Đứng dậy nhanh lên!” Tiếng nói đầy tức giận.

Nhìn đôi mắt màu hổ phách mặc kệ lúc nào nơi nào đều làm cho mình mê muội chứa đựng một tình cảm tên là phần nộ, Tezuka không thể tin chậm rãi ngồi dậy, nhưng mà sau đó nhìn thấy cảnh vật đã làm cho hoàng đế Tezuka vĩ đại của chúng ta một lần nữa không tin vào mắt mình.

Khắc chấn là mơ chắc chắn là mơ, Tezuka mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhắm chặt mắt lại, xoa huyết thái dương lần nữa, một lát sau lại mở ra, nhưng mà thực tế vẫn như thế, hình ảnh chân thật trước mắt bị ai nói cho hắn biết,đây không phải là mơ. Nơi này, không phải Mĩ, là..... Tokyo! Dựa vào trí nhớ kinh người, Tezuka dung hợp hình ảnh trước mắt với trí nhớ trong đầu 10 năm trước lại. Thế là, mấy trăm cái vấn đề nổ mạnh trong đầu hoàng đế Tezuka luôn bình tĩnh và ổn trọng xưa nay, cường thế quyết đoán như Tezuka cũng không biết làm sao ở góc đường này đây.

“Là đội trưởng..... Sao.....” Một tiếng nói non nớt khàn khàn mang theo kinh ngạc và không thể tin được kêu lên làm cho hoàng đế Tezuka của chúng ta từ trong hỗn loạn đi ra.

Nhìn phiên bản Ryoma thu nhỏ trước mắt (Ryoma: Mềnh có thể thu nhỏ sao?QIU:.....) ánh mắt lộ ra sự khó tin, Tezuka như thế bị xối một gáo nước lên đầu nhanh chóng tỉnh lại, hắn —— không biết vì sao lại mặc danh kỳ diệu về mười năm trước. Vậy vấn đề lớn nhất chính là —— nên làm sao bây giờ?

“Này! Anh đúng là đội trưởng sao?” Thiếu niên hiển nhiên mất kiên nhẫn.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, bây giờ cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Nhìn thiếu niên trước mắt, chiều cao chênh lệch khiến Tezuka vừa nâng tay lên liền chạm vào tóc đối phương, từng lọn tóc mềm mại mượt mà quen thuộc xuyên qua từng ngón tay, làm cho Tezuka bất giác thả lỏng biểu tình, lộ ra sự ngạc nhiên mà chỉ có Echizen Ryoma mới có được.

“À —— anh.....” Nhìn gương mặt rất quen thuộc kia lại lộ ra tia ôn nhu dị thường, Ryoma không khỏi thỉm thần, đây..... Đây là đội trưởng sao, sao lại có cái vẻ mặt này. Vì thế, rõ ràng là trống rỗng với tình cảm trên thế giới, Ryoma đơn thuần đáng yêu của chúng ta cứ như vậy mà choáng váng, hai má không thể kiềm chế mà bắt đầu đỏ lên, đầu cũng càng ngày càng thấp.

Tezuka có chút buồn cười nhìn phản ứng đáng yêu của phiên bản Ryoma thu nhỏ, ý cười trên mặt càng thêm sâu sắc.

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.” Vì thế Tezuka cứ mang theo ý cười kéo Ryoma đang choáng váng đi đến một hướng quen thuộc, vị tuần mỹ ôn nhu kia hoàn toàn lơ đi già trẻ nam nữ hoa cả cá sâu trên dọc đường đi với Ryoma.

‘Tạch tạch’ Đồ uống trong tay cứ thế mà bắt nhả đổ trên bàn, một ít chất lỏng màu tím chảy ra, nh7ng giờ Ryoma của chúng ta cũng chẳng thêm bận tâm. Cậu mặc danh kỳ diệu bị người đàn ông quý dị này đưa về nhà mình —— hẳn ta sao lại biết mình ở đâu a —— khi cậu phản ứng lại thì đã cầm một ly nước và nghe người đàn ông quý dị này nói kể một câu chuyện quỷ dị. Nghĩ sao cũng thấy khó tin, giởn mặt gì a! Hùng hồn muốn phản bác lại đối phương, lại khi ngẩng đầu thì chạm phải một cặp mắt màu đen phượng mâu, tim như bị đánh một cái, điều muốn nói lại bị nuốt xuống, nhiệt độ vừa mới hạ thì đã nóng lên rồi, Ryoma không được tự nhiên cúi đầu lần nữa.

“Ryoma không tin sao?” Thấy thiếu niên không phản ứng, Tezuka hỏi.

“Ngô..... Ách..... A? Cái gì?” Ryoma như vừa tỉnh mộng lại mạnh mẽ ngẩng đầu.

“Anh hỏi em có tin chuyện của chúng mình không?” Tezuka rất kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

“Đó.....anh là đội trưởng mười năm sau? Đó thì đương nhiên..... Đương nhiên.....” Cái câu không tin đưa đến bên miệng rồi mà vẫn không ra ngoài miệng được, nếu đổi thành là người khác thì cậu nhất định sẽ nói gã bị bệnh thần kinh, tùy tiện ném câu “Mada mada dane” cộng thêm một ánh mắt xem thường rồi liền đuổi đối phương đi. Nhưng người trước mắt nhìn thế nào cũng thấy giống đội trưởng, nếu đúng là đội trưởng..... Cậu tình nguyện tin Inui senpai không có ác tâm nấu nước rau cải, ngày mai Fuji senpai bắt đầu không cười, Oishi senpai đột nhiên trở nên lời ít mà ý nhiều, Momoshiro senpai không ăn Hamburger, Kaido senpai từ rần biến thành thần lẩn (QIU: Đừng có mà khinh bỉ ta! Ta suy nghĩ rất lâu mới thấy thần lẩn với rần là gần gũi đó.....), đầu của Kikumar senpai nhuộm thành màu xanh biếc (hắc tuyến), Kawamura senpai cầm vợt cũng không thể burning, thật sự không thể tin được rằng đội trưởng nghiêm túc lại có loại vui đùa như thế với cậu, mặc một thân lễ phục, mang giày tăng độ cao (Nhật Bản có loại này sao? Có đi.....), chạy tới chỗ này nói mấy chuyện hoang đường.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, Ryoma đột nhiên nhớ tới một việc thật. Nhìn nhìn người đàn ông ôn nhu trước mắt, trong lòng tỉ mỉ so sánh hẳn với đội trưởng, phát hiện có mấy chỗ khác nhau:

1. Đội trưởng sẽ không cười ôn nhu với mình như vậy (Hoàng tử à, là bé không chú ý đó thôi). Phải nói, lúc ở chung bình thường đều không thấy biểu tình gì của đội trưởng.
2. Tiếng nói của đội trưởng trong hơn người này một tí.
3. Đội trưởng cũng không nói nhảm với cậu nhiều thế.
4. Đội trưởng tuy cao nhưng cũng không có chênh lệch lớn như vậy (Tác giả thêm vào: 28 cm không đủ sao.*bị đá bay*) hơn nữa người này mang dép lê, đúng vậy.
5. Quan trọng hơn chút là đội trưởng tuyệt đối không có khả năng thấy mình vì tìm Karubin mà về sớm sẽ không phạt mình chạy vòng! (Đội trưởng a, nhìn hình tượng của anh ở trong lòng hoàng tử này.....)

Tổng kết lại, người này thật sự không phải đội trưởng, khả năng duy nhất chính là ——

Rõ ràng chuyện khó tin như thế, người công dân trước mắt đã nói ra như thế thì tất nhiên sẽ được Echizen Ryoma tiếp nhận một cách lô-gíc, Echizen Ryoma chưa bao giờ cho rằng mình có năng lực gọi quỷ, nhưng lần này cậu lại như có quỷ trên người, không tự giác đáp lại: “Tin..... Ta tin.....”

“Cám ơn.....” Tezuka không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng Tezuka 25 tuổi, đi tới thế giới này, thứ duy nhất hán dựa vào xem như là sự chấp nhận của Ryoma. Bình tĩnh thế nào, thành thực thế nào, một hôm mở mắt ra, trước mắt tất cả đều thay đổi, người thân không phải là người thân mình, bạn bè cũng không phải là bạn bè mình, một mình cô đơn đứng trong thế giới quen thuộc lại xa lạ dị thường, trong lòng bất lực và bất an. Mà Ryoma là người đầu tiên hán gặp khi đến thế giới này, cũng là người hán yêu cả hiện tại và tương lai, nói thật, tình cảm hán đối với Echizen Ryoma 13 tuổi này có chút phức tạp. Nghĩ nghĩ, tay lại không tự giác mà xoa mái tóc ngắn màu đen của đối phương, lần này lại bị đối phương tránh đi. Còn chưa kịp thu tay lại, thiếu niên trước mắt ngừng đầu, cặp mắt mèo màu vàng va chạm vào trong lòng hán.

“Vậy.....” Thiếu niên mở miệng “Chú định là gì giờ? Ông – chú – đội – trưởng ——”

“Ryoma, em.....” Còn chưa kịp bắt mắt với xưng hô của thiếu niên, đối phương đã mở miệng trước.

“Chú..... Chú gọi tôi cái gì đó.” Đường như phát hiện xưng hô của Tezuka với mình có vấn đề, thiếu niên khó tin mở to cặp mắt mèo, hai má hiện lên chút đỏ khả nghi.

(Ellie: Ở Nhật Bản, những người rất thân với nhau mới xưng hô bằng tên, chứ thường thì sẽ gọi bằng họ)

“Ách..... Thói quen đi.....”

“Thói quen?”

Nhu đôi mắt nghi hoặc của thiếu niên, Tezuka không biết giải thích thế nào, nếu nói cho thiếu niên em ấy mười năm sau là người yêu của mình, thiếu niên nhất định không tin, nói không chừng còn có thể đá mình ra ngoài đường, vì thế hoàng đế Tezuka chỉ có thể dùng cái gọi là mỹ nhân kế (?), thi triển pháp lực vô biên của mình cười yếu ớt ôn nhu: “Không thích sao, Ryoma.”

“Ngô.....” Càng đỏ hơn nữa “Chú..... chú..... chú không cần dùng cái khuôn mặt này lộ ra vẻ mặt này.” Ryoma thật sự không rõ, đội trưởng bây giờ rõ ràng bị xưng là mặt băng sơn thần kinh hoại tử a, sao mười năm sau lại biến thành giống như Fuji senpai, cười yếu như vậy, hơn nữa còn cười rộ lên, thật đúng là..... chết tiệt..... xinh đẹp.....

Vươn tay, chuẩn xác không lầm xoa tóc đối phương: “Vậy thì, Ryoma, trong khoảng thời gian này trước hết là ở chỗ người, chỉ giáo nhiều hơn.”

“Ấn..... Ngô.....” Ryoma cảm thấy mình như bị hạ chú, đáp ứng cho một người xa lạ khả nghi ở lại như vậy thì thật khinh địch, bất quá hiện tại chị họ Nanako đang vùng khác thực tập, ba mẹ lại đi du lịch, trong nhà chỉ còn có mình mình, có lẽ có người đến quét nhà lau dọn cũng không sai a (tác giả hắc tuyến)

“Vậy thì chú phải nấu ăn và làm việc nhà đó, ông – chú – đội – trưởng.”

Vì thế, Tezuka 25 tuổi và Ryoma 13 tuổi cứ thế mà đạt thành hiệp nghị, kiếp sống ở chung của hai bên tràn ngập tình yêu, cùng với kiếp sống bảo vệ vật sở hữu của người nào đó cũng chính thức mở màn che.

2. Chương 2: Trung

Mùa thu Nhật Bản, tuy cảm giác có hơi mát chút chút, nhưng thời tiết mỗi ngày đều trời trong, chim hót hoa tỏa hương (?). Mà câu lạc bộ tennis Seigaku của chúng ta đang chuẩn bị cho cuộc thi đấu.

Nhưng hôm nay không khí tựa hồ có điểm quỷ dị —— theo số liệu thống kê, nhiệt độ không khí gần sân tennis chia đều cho nhiệt độ trung bình thì thấp hơn 5 độ, hàn khí của hoàng đế Seigaku đứng giữa mép sân không ngừng lan rộng ra ngoài; nụ cười của Fuji nhếch cao hơn hai độ so với bình thường. Mà cái không

bình thường nhất từ trước đến nay, chính là ngôi sao mới của Seigaku chúng ta —— Echizen Ryoma biểu hiện không bình thường.

Mấy cái bất thường thể hiện ở: Thứ nhất, liên tục một tuần, liên tục một tuần chúng ta đều thấy hoàng tử Ryoma mê ngủ không đến muộc, cho dù huấn luyện vào sáng sớm đi nữa thì cũng có mặt; Thứ hai, ngay cả Kikumaru thần kinh đại điều cũng chúng ta cũng cảm thấy Ochibi (Ellie: trong QT ghi là tiểu bắt điểm(cậu nhóc) nhưng mình thấy để Ochibi trong Manga thì hay hơn) luôn luôn tránh né đội trưởng Tezuka, mỗi lần nhìn thấy Tezuka thì giống như là gặp quỷ, chỉ cần Tezuka vừa xuất hiện, ochibi cũng không phải là nhảy mất chạy xa 100 mét mà chính là biến mất không thấy đâu cả ; Thứ ba, hành tung lén lút. Buổi sáng cũng không cần Momoshiro tới dè hấn,hoàng hôn chỉ cần huấn luyện chấm dứt, liền lập tức lấy tốc độ nhanh như chớp biến mất trên sân tennis.

Ngay cả đại vương dữ liệu cũng không thể giải thích được thái độ vô cùng bất thường của Ryoma, Seigaku vẫn đang bao phủ trong cái không khí quỷ dị này.

Mà lúc này,bảo mẫu Seigaku ngồi không yên,gọi lại Ryoma chuẩn bị chuồn khi buổi huấn luyện đã kết thúc.

“Echizen.”

Ryoma dừng chân lại.

“Gần đây em sao thế,mọi người rất lo cho em.”

“À..... Không có gì.”

“Vậy sao em lại trốn Tezuka?” Oishi bám riết không tha.

“À.....” Ryoma không biết nên trả lời sao, không thể nói là cậu luôn có một loại ảo giác, cảm thấy bây giờ đội trưởng Tezuka luôn nhìn mình chăm chú, ánh mắt ôn nhu mà nhiệt liệt (Ryoma,bé xác định đây là ảo giác sao?) luôn làm cho mình tim đập thút thút. Ryoma đem mất cái hiện tượng dị thường này hướng về ảnh hưởng của nụ cười của ông chú đội trưởng trong nhà kia làm ảo giác.

“Không có,mada mada dane.” Nói lung tung, Ryoma thừa dịp Oishi còn chưa kịp hỏi thì đã bỏ chạy khỏi hiện trường.

“Ai.....” Nhìn bóng dáng rất nhanh đã đi xa, Oishi chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, chuyện đường quá phức tạp thì tốt rồi, Oishi kỳ vọng trong lòng.

—— Trên thực tế thì đã đủ phức tạp.

“Tôi đã về.” Mở cửa ra, Ryoma đã ngửi thấy mùi cá nướng thơm ngon, khoe miệng gọi lên, cho người kia ở lại quả nhiên không sai.

“Một chút là có thể ăn rồi.” Nhìn Tezuka 25 tuổi mặc tạp dề hình mèo con mà mình mua cho mẹ đi ra phòng bếp, gương mặt lãnh tuấn, thân hình cao lớn thật sự không hòa hợp với cái tạp dề màu hồng đáng yêu kia, Ryoma thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ có thể kéo thấp vành nón để che dấu.

“Đừng uống Ponta, phải ăn cơm.”

“Ai ——” Tôi muốn thu hồi lại lời mở đầu! Bị ông chú đội trưởng quần đông quần tây tuyệt đối không tốt! Cầm giận thu tay hướng về phía tủ lạnh, Ryoma than thở vì sao mình lại cứ khoái nghe lời người ta như thế.

Tezuka 25 tuổi than nhẹ một tiếng, sủng nịch lắc đầu,cởi tạp dề xuống.

Bữa tối tiến hành trong im lặng, ngẫu nhiên toát ra vài cái thở dài bất đắc dĩ, cùng với khuyên bảo con mèo không ăn ăn chút rau thì coi như là hoà thuận vui vẻ.

Bữa tối qua đi, lúc hoảng tử của chúng ta thỏa mãn chơi đùa với con mèo yêu thì Tezuka 25 tuổi đại nhân vẫn thưởng thức bộ dáng đáng yêu của cậu bỗng nhiên mở miệng.

“Ngày mai có thể ra ngoài không, Ryoma? Đồ ướp lạnh trong nhà hết rồi.”

“Ngô ——” Để tránh phiền toái không cùng thiết, Ryoma lo cho vấn đề nhân sinh nên bắt Tezuka 25 tuổi ở nhà, nhưng cuối cùng vẫn gặt đầu.

“Có thể ra ngoài, nhưng ——”

Chủ nhật quả là ngày đẹp, ánh mặt trời sáng lạn, gió thu di nhân.

Tezuka Kunimitsu 25 tuổi sờ nón với kính mát, nói khẽ với Ryoma bên cạnh: “Vây thì có thể sao?”

Ryoma cố nén xúc động muốn cười to, nhìn quanh bốn phía, hợp tình hợp lý nói: “Bị các senpai nhìn thì không tốt lắm đâu!”

Tezuka 25 tuổi kéo nón, không thèm nhắc lại.

Nhưng Ryoma dường như xem nhẹ một việc, trong mắt nhiều người (?), hai thằng con trai đi dạo phố là một chuyện rất quỷ dị, nhất là trong đó có một người ăn mặt kín đáo, người kia thì không dừng việc lén lút nhìn xung quanh. Một người đội nón đeo kính cao lớn dễ nhìn (tạm thời nói là dễ nhìn, tuy rằng nhìn không thấy mặt =), người kia lại là một cậu bé tóc đen đáng yêu đi trước. Nếu muốn không dẫn làm người ta chú ý thì khó. Ryoma rõ ràng cảm giác được ánh mắt xung quanh, nhìn người bên cạnh vẫn tự tại, nhất thời cảm thấy bất mãn, bị nhìn chăm chú có chút quỷ dị, Ryoma sinh ra một tâm tính có tên là dè dặt, giữ chặt tay áo người bên cạnh không ngừng tăng tóc đi về trước.

Mà lúc này, Tezuka 15 tuổi đang ở tiệm sách với đội phó Oishi thảo luận về kết quả trận đấu của đối thủ.

Thình lình, bảo mẫu Seigaku trước mắt này đột nhiên hỏi một câu: “Tezuka, cậu với Echizen đã xảy ra mâu thuẫn gì sao?” Tựa hồ là cổ đủ dũng khí mới dám hỏi.

Trong lòng Tezuka hơi bực mình, mà nguyên nhân bực mình chính là trục cột mình kính trọng, không chỉ là Oishi, ai có mắt thì cũng có thể nhìn ra, mấy ngày nay Echizen luôn luôn trốn tránh mình, lúc nhìn thấy mình ở câu lạc bộ thì bỏ chạy ngay, ngay cả lúc chạy vòng cũng tình nguyện chạy vòng ngoài cùng muốn cách xa mình chút, câu lạc bộ chấm dứt thì cũng chạy không thấy người, ngay cả Kikumaru cũng oán giận mấy ngày rồi không đi ăn hamburger với ochibi.

Không trả lời, hoặc là nói không biết nên trả lời như thế nào, Tezuka bỏ sách xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, tự hỏi mình rút cuộc là có chỗ nào đắc tội với cậu.

Đột nhiên một thân ảnh quen thuộc xâm nhập vào tầm mắt. Đó là —— Echizen!

Thực dễ dàng, Tezuka 15 tuổi cũng thấy người đàn ông đội nón đeo kính mát gần như không thấy mặt đứng bên cạnh Echizen. Ước chừng là cao hơn Ryoma 30cm, áo lông trắng, quần màu vàng nhạt. Ẩn ẩn, Tezuka 15 tuổi có một loại cảm giác quen thuộc với hắn.

Echizen sắc mặt rất kém, vừa thấy chính là tâm tình không tốt, người đàn ông bên cạnh cậu không biết nói cái gì, sắc mặt Echizen nhất thời từ xanh biến đen, kéo ống tay áo của người đó, đi nhanh về phía trước. Người đó dường như dung túng, mặc cậu lôi đi.

Tezuka 15 tuổi ánh mắt sắc bén nhìn thấy khóe môi người đàn ông đó gợi lên một độ cong.

Echizen sắc mặt biến hóa rất chi là phong phú, Tezuka 15 tuổi chưa bao giờ thấy qua. Anh nhớ rõ Echizen tản ra hào quang tự tin và kiêu ngạo trên sân, hoặc là biểu tình không cam lòng khi thua mình, nhưng biểu tình thờ ơ hỗn hển như thế, Tezuka vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt Echizen. Không giống như khí thế bức người lúc chơi tennis, như là thấy xấu hổ khi quần bách, lại hơi hơi mang theo một chút ngượng ngùng.

Tim dường như nhảy lên một cái, Tezuka 15 tuổi quay đầu lại, thùy hạ mi mắt, cầm lấy sách, lại phát hiện một chữ cũng không vào.

Oishi bên cạnh dường như cảm thấy nhiệt độ xung quanh có chút giảm xuống, quay đầu, nhìn cái mặt vẫn như trước: “Tezuka, sao vậy?”

Tezuka ngẩng đầu: “Không có việc gì.”

Nhìn lại ra ngoài, nhưng không còn thân ảnh quen thuộc kia nữa.

Hồi đầu ngẫm lại, Echizen 15 tuổi mang theo kiêu ngạo và khoan khoái nhẹ nhàng đặc biệt của thiếu niên, vừa vào Seigaku đã xưng bá giắc mộng quốc gia, cũng xông vào lòng Tezuka 15 tuổi, giống như phát ra hào quang lóng lánh làm người ta không thể bỏ qua.

Sau đó, sau ngày ấy, thế giới của Tezuka Kunimitsu đã bị tennis và một thiếu niên tên là Echizen Ryoma chiếm cứ toàn bộ.

Đối với Tezuka mà nói, Echizen là một hậu bối vô cùng có tiền đồ, cũng tri kỷ trong giới tennis.

Dường như là một loại thói quen, những ngày này, Tezuka có thói quen mỗi ngày đem tầm mắt dừng lại trên thân ảnh nho nhỏ mà tràn ngập sức mạnh kia, quen nhìn cậu cao ngạo, quen nhìn cậu không ngừng tiến bộ, sau đó quen nhìn theo cậu rời khỏi sân tennis.

Đột nhiên có một ngày, Echizen dường như trốn khỏi tầm mắt anh, thói quen bị sửa, Tezuka cảm thấy rất không tự nhiên, trong lòng cảm thấy có gì đó vừa mất đi.

Khi nhìn thấy Echizen và người đàn ông kia đi dạo phố, trống rỗng trong lòng Tezuka dường như trở nên lớn hơn, còn giống như là có gió dội vào.

Không ngại gì cả, Tezuka cảm thấy mờ mịt, dường như tất cả đều không thích hợp.

Gương mặt của Echizen luôn chuyển động trong đầu Tezuka, sau đó Tezuka nhớ tới, thời gian họ ở chung với nhau dường như không nhiều lắm, cho dù có thì đề tài cũng vậy quanh tennis, trận đấu.

Bỗng thấy uể oải.

Về phần vì cái gì đột nhiên cảm thấy không thể cùng Echizen hảo hảo ở chung là một loại tổn thất, vì cái gì trước kia không thấy được mà giờ thấy Echizen và người đàn ông xa lạ kia đi chung thấy tổn thất, đây không ở trong phạm vi lo lắng của đội trưởng Tezuka luôn anh minh thần võ.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy không cam lòng mà thôi.

Về phần vì cái gì lại không cam lòng, Tezuka từ chối tự hỏi, trực giác nói cho anh, đây là một lĩnh vực vô cùng nguy hiểm.

Cho nên nói, lúc nào đó, đội trưởng Tezuka 15 tuổi thật sự muốn căn cân Ryoma của chúng ta = =

Ryoma đang tiến hành cách thức bịt tay trộm chuông lúc này. Vừa đi vào cửa hàng phục sức (trang phục & trang sức), Tezuka 25 tuổi bên cạnh thấp giọng hỏi: “Ryoma muốn mua quần áo sao?”

Ryoma lười để ý đến hắn, thuận tay cầm hai bộ quần áo, tay kia thì kéo người vào phòng thử đồ, thuận tiện hung tợn uy hiếp: “Không được cởi kính với nón xuống!”

Tezuka chỉ mỉm cười, không phản bác.

“Chú không được cười!” Ryoma cảm thấy mặt mình muốn đỏ lên, cái gì thôi! Mặt rõ ràng tương tự thế.....

Kế hoạch ban đầu của Ryoma là hai người đổi trang phục phỏng chừng sẽ không làm người ta chú ý, lại không nghĩ rằng, hai thằng con trai vào chung một phòng thay đồ là chuyện quỷ dị, đặc biệt là ở đây không có phòng thay đồ nào khác = =

Vì thế nửa giờ sau, hai người thay quần áo xong ra ngoài, nữ nhân viên cửa hàng có chút mập mờ với Ryoma khi tính tiền ra ngoài, hậu tri hậu giác đánh một cái rùng mình.

Rút cổ, Ryoma lăm bầm lâu bầu: “Nhiệt độ không khí giảm hơn vừa rồi.”

Tezuka 25 tuổi ánh mắt quỷ dị nhìn 4 phía, lại nhìn người nào đó đang hít mũi bên cạnh, mơ hồ hiểu được hàm nghĩa của ánh mắt này, tâm tình không hiểu sao bay lên. Nhợt nhạt cười, nắm tay Ryoma, ôn nhu nói: “Ryoma, chúng ta đi thôi.”

Vì thế Tezuka đại nhân 25 tuổi vui vẻ xem nhẹ ánh mắt của một người ở cửa hàng sách đối diện, mà mèo con hậu tri hậu giác càng không thể nhận thấy được.

Nổ một cái ‘bùm’, một quyển sách bị dùng sức đập ‘rầm’ trên bàn, Oishi hoảng sợ, nhìn sắc mặt xanh mét của đội trưởng đại nhân ngồi ngoài cửa sổ, thật cẩn thận hỏi: “Tezuka, phát sinh chuyện gì sao?”

Tezuka 15 tuổi lấy lại tinh thần, sắc mặt đã bình thường lại, anh lạnh như băng nói: “Không có việc gì.”

Biết không có cách nào để hỏi nữa Oishi chỉ có thể bảo trì im lặng, vẻ mặt mờ mịt.

Mà tay trái Tezuka 15 tuổi đặt sau lưng đã nắm lại thành quyền.

Ngày nghỉ qua đi thần kỳ, mọi việc tiến hành như bình thường.

Nhưng Ryoma lại lâm vào tình trạng quỷ dị, đây là tình huống gì, nhìn vẻ mặt bộ trưởng đại nhân vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước bên cạnh, Ryoma như bị đá kích.

Thời gian trở lại 15 phút trước, hoàng tử Seigaku vừa xong buổi huấn luyện địa ngục, bởi vì Kikumaru senpai bị đánh bại bởi mình mà bị cấp cho một sự trừng phạt xa hoa thuận tiện báo thù việc uống rau củ lúc trước nên tâm tình Ryoma rất tốt, ở căn tin mua Ponta để chúc mừng(?), nếu mà về uống thì sẽ bị ông chủ đội trưởng niệm linh ta linh tinh đi, Ryoma nghĩ.

Sự thật chứng minh, vui sướng khi người gặp họa thì không có kết quả gì tốt cả, vì chậm trễ vài phút về nhà nên Ryoma ngay tại đó gặp được người mình vẫn luôn trốn tránh —— đội trưởng đại nhân thuộc thế giới chính quy (?).

“Đội..... trưởng.....” Ryoma xoay người định chào.

“Chờ một chút, Echizen.”

“A ——” Biết trốn không thoát, Ryoma chỉ có thể buông tha cho kế hoạch chạy trốn trốn đi.

“Tôi đi với cậu.”

Thanh âm Tezuka bình thản trong sáng, Ryoma ngẩn người, nhìn Tezuka trước mắt, phản xạ liền gật đầu.

Vì thế, liền xuất hiện loại tình huống này. Hai người số 1 của trường đi về phía trước, trên lưng đều là túi tennis, bóng cây quýt thật dài nhuộm dưới ánh hoàng hôn, nhưng có nói ra cũng không duy mỹ gì.

Kỳ thật Tezuka 15 tuổi cũng không biết mình đã xảy ra chuyện gì, chỉ là theo phản xạ gọi lại cái người đang định trốn kia, lúc đó cũng không chuẩn bị lý do thoái thác gì để giải thích nguyên nhân gọi cậu lại nên cái câu “Tôi đi với cậu” kia cứ thế mà tự động thoát ra khỏi miệng, bản thân cũng chẳng biết là dây thần kinh mình đã bị lệch.

Vì thế, Ryoma đầu thất cũng ngờ ngác lệch dây thần kinh đi chung với Tezuka, loại tình huống này thấy thế nào cũng quỷ dị, nhất là phát sinh ở hai người thậm chí ngay cả bạn bè cũng không hơn, hơn nữa đều là thiếu niên nam tính của Seigaku, chân tướng đó làm cho ngàn vạn nữ sinh XX ác tức kịch thét chói tai a. = =

Ryoma vụng trộm giương mắt, mặc dù có chút bất mãn về chênh lệch chiều cao, nhưng so với ông chú đội trưởng trong nhà thì tốt hơn nhiều, thì ra mười năm sau đội trưởng sẽ cao như vậy sao, trở về hỏi ông chú đội trưởng mình mười năm sau cao bao nhiêu là được rồi. Mỗi lần hỏi chuyện của mình, ông chú đội trưởng đều úp mở, nếu không thì sẽ cười với mình, biến thành mình chạy trốn chết, ngấm lại thật sự là khả nghi.

Sườn mặt đội trưởng nhìn đẹp lắm, tà dương tỏa chiếu phác họa nên đường viền nhu hòa trên mặt làm người ta có cảm giác ôn như, đồng thời trùng khít với cái tên tươi cười trong đầu mình. Ryoma kích động xoay mặt, đội trưởng với ông chú đội trưởng thật sự giống y như đúc, mặt như nhau, ngay cả khí chất cũng không khác biệt. Trách không được đội trưởng hiện tại bị người ta gọi là ông cụ non, không hề khác gì với mười năm sau sao. Ryoma nhin xuống xúc động cười trộm, muốn kéo vành nón thấp xuống, phát hiện không có đội nón.

Tiếp tục vụng trộm quan sát. Bây giờ đội trưởng cười rất ít, khi hành lễ với người ngoài cũng chỉ bởi vì được giáo dục tốt mà thôi mà lại biểu hiện ra tao nhã xa cách, ít nhất mình cũng chưa thấy anh ấy cười qua, ấn tượng sâu nhất chính là biểu tình khuất bóng trên sân tennis dưới cầu vượt, ánh mắt sáng ngời bởi vì khuất bóng mà cõi ra sự lợi hại bình thường, lại thêm một phần kiên định, ngoại trừ sự lãnh đạm bên ngoài tựa hồ còn có thêm gì đó, quá mức mơ hồ làm người khác thấy không thật, nhưng thân ảnh cao lớn tuấn mỹ kia tính cả kỹ thuật tennis hoàn mỹ nữa trong lòng trung để lại mặt không xong dấu vết, dường như có gì đó

lặng lẽ thay đổi, một ít về tennis, giấc mộng gì đó. Ví dụ như giờ đây, tuy im lặng không nói gì nhưng không biết vì sao lại có một loại cảm giác dài đằng đằng.

Tezuka thả chậm cước bộ phối hợp thiên hạ nhỏ nhắn kia. Kỳ thật đã sớm phát hiện Echizen nhìn lên (?) mình, lại không biết nên đáp lại ra sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong chốc lát nghiêm túc, trong chốc lát oán giận, trong chốc lát đỏ bừng, trong chốc lát dường như đang cười trộm, trong chốc lát lại tự hỏi, kinh ngạc làm anh không biết vì sao lại có nhiều vẻ mặt đáng yêu như thế đồng thời cũng cảm thấy phá lệ thỏa mãn, cứ nghĩ tới việc không muốn làm rõ nguyên nhân vì sao lại đi về cùng Echizen, tâm tình lại bắt đầu bay lên. Cứ đi như thế thì cũng không sai nhỉ, Ryoma.....

Tuy cả đường đi đều không nói chuyện, nhưng không khí lại tương đương không sai. Nhưng mà đám Ryoma đắm chìm trong trí nhớ cùng đội trưởng Tezuka khó có được bị vây trong trạng thái hoảng hốt đồng thời đã quên một chuyện, đó chính là —— hướng đường về của Echizen và Tezuka hoàn toàn ngược lại = +++++

Cho đến khi —— tới cửa nhà Ryoma = =

Sau đó, Ryoma còn chưa từ kí ức trở về lấy chìa khóa cửa ra, gắn vào ổ khóa, đột nhiên nhớ tới tên ở chung nhà, tay chân luống cuống rút chìa khóa ra, xoay người lại với đội trưởng đại nhân còn đang trong trạng thái hoảng hốt.

“Cái kia, đội trưởng, đã tới nhà em..... Nếu không thì em đưa anh về nhà trước.” Nghĩ lỡ như đội trưởng thấy ông chủ đội trưởng thì sẽ lớn chuyện a, phỏng chừng mình cũng không giải thích rõ cho lắm đi (Ryoma a, kỳ thật bé không cần giải thích, nhưng ta tự nhiên cũng không làm họ gặp mặt, nếu không thì viết không nổi a)

Về phần vì sao chuyện lại lớn thì Phật viết: Không thể nói = =

Nghĩ tới hai đội trưởng chỉ cách nhau một cánh cửa, Ryoma ám lau đem mồ hôi lạnh, cách xa cửa vài bước, có chút chột dạ nhìn người sắc mặt xanh mét nào đó rút cuộc cũng hồi phục lại tinh thần.

Tezuka hiện tại thập phần mê mang, từ cái ngày cuối tuần ác quái kia, tất cả đều trở nên không thích hợp. Vì sao bản thân mình lại chủ động cùng về nhà với Echizen, không may phương hướng nhà mình với Echizen hoàn toàn ngược lại, hơn nữa cả đường đi ngốc lằng lằng không nói lời nào với Echizen rồi sau đó ngốc ngơ gác trở về nhà với người ta = =

Thật sự là không biết đang làm cái gì nữa, thói quen tính đề huyết thía dương (Thói quen này thật sự là mười năm không đổi a).....

Ngoài cửa, hai người nhìn nhau không nói gì.

Trong cửa, một người hình tiêu mảnh dẻ.

Bỗng nhiên nhìn nhau, ngoài cửa hai người tình hờ độc chung, cũng gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt, cùng nh2in hai mắt đắm lệ, cổ họng chẳng ngâm gì cả.

Người nọ trong cửa, tim bị thắt lại, không biết làm hoa rơi hữu ý, lưu thủy vô tình, chỉ có thể ảm đạm mất hồn.

Sự thật là, hai người ngoài cửa chần động, đột nhiên lại cùng thanh tỉnh, vì thế xấu hổ hai mặt nhìn nhau.

Vị trong cửa kia còn lo lắng không thôi với người nào đó chưa về nhà.

Địch động đến ta động, địch bất động ta bất động. Đây là hình dụng tình trạng chân thật của hai người ngoài cửa.

Cho nên nói, động kinh tới cảnh giới nhất định, cũng là một loại nghệ thuật = +++++

Ryoma ứa ra mồ hôi lạnh, nhìn người nào đó sắc mặt xanh mét không biết nên nói cái gì.

Tezuka 15 tuổi phản ứng lại trước, nhìn nhìn thân thể nhỏ nhắn thua mình 28cm, đề nén xấu hổ ra vẻ trấn định nói: “Echizen, tôi về trước đây.” Cũng không chờ cậu đáp lời, xoay người bước đi.

Ryoma cũng mơ, chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ. Tezuka đi tới trước vài bước, đột nhiên dừng lại xoay người nói với Ryoma: “Echizen, sau này tôi cũng đưa cậu về nhà.” Nói xong rất nhanh quay lại, đi còn nhanh hơn.

Ryoma đứng ngoài cửa hoàn toàn đóng băng, bóng người trong tầm mắt càng ngày càng xa cho đến khi không thấy nữa, hơn nửa ngày mới phản ứng lại: “Nhà đội trưởng với nhà mình hình như là ngược hướng đi.”

Mở cửa ra, nhìn thấy người nào đó giống hệt người mới đi cấp tốc chạy tới gần.

“Ryoma, sao lại trễ như vậy.” Về mặt lo lắng.

“À —— không có gì.” Bước nhanh vào phòng, ngồi trước bàn ăn, cầm đũa, bắt đầu ăn cơm, động tác liền mạch lưu loát, hai bên tai hơi hơi phấp phồng lại để lộ ra bí mật của mình.

Tezuka 25 tuổi cũng không hỏi nhiều, im lặng ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm. Chẳng qua trên bàn cơm hôm nay, không khí tựa hồ có chút quỷ dị.

3. Chương 3: Hạ

Hôm sau, đội phó đại nhân của chúng ta bước đi tập tễnh, vào câu lạc bộ, khiến hấn chấn động chính là, nghênh đón hấn không phải là áp suất thấp liên tục làm tinh thần hấn suy nhược cực độ, ngược lại còn có chút..... Xuân phong di nhân?!

Nhìn hoàng đế Seigaku làm hấn kinh sợ, Oishi thâm phỏng đoán các loại khả năng, lúc này đội trưởng đại nhân mở miệng.

“Có chuyện gì sao.” Ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập uy nghiêm như trước.

“Không..... Không.....” Nhìn cái biểu tình vụn vặt không đổi kia, Oishi không biết sao lại cảm thấy tâm tình Tezuka không sai..... đi.....

Buổi huấn luyện buổi chiều dường như phỏng chừng suy đoán của đội phó, Tezuka cậu ấy —— hôm nay thể nhưng không phạt bất luận kẻ nào chạy vòng! Không khí của câu lạc bộ tennis dường như đang phát triển theo một hướng quỷ dị khác, hơn nữa càng ngày càng quỷ dị.

Trong phòng thay đồ sau buổi huấn luyện, Tezuka gọi lại Ryoma đã thay đồ xong: “Echizen, đi thôi.”

“Ừm.....”

Sau đó hai người cùng nhau rời đi.

N ánh mắt nhìn chằm chằm hai bóng dáng đi song song kia, có nghi hoặc, không hề An, có tò mò, có mê mang.

“Ha ha, thật thú vị.” Fuji mở cặp mắt lam lên.

“Tezuka cùng Echizen a, ân.....” Inui ghi rẹt rẹt vào quyển notebook.

“Sao Tezuka lại về nhà chung với ochibi chứ, nhà họ không phải ở hướng ngược lại nhau sao? Ne, Oishi?” Sự nghi hoặc chứa trong cặp mắt mèo to của Kikumaru.

“Tớ..... Không biết.” Oishi không hiểu gì cả.

“Hai người sẽ không kết giao đi.” Fuji nói ra một từ kinh người, tươi cười càng thêm thâm thúy.

“Tỉ lệ họ đã kết giao 17%.....” Inui kính mắt chột lóe, nụ cười nhìn sao cũng thấy không có ý gì tốt.

“Hấn là..... Không có gì đi, nếu nói đến ai khác là phi, không tốt lắm đâu.....” Huống chi là trong đó một tên Tezuka a, Oishi nói thêm một câu trong lòng.

“Si-” Xem như đồng ý.

“Oishi – senpai, không thể nói thể được, làm đội phó mà không quan tâm cảm tình cuộc sống của đội viên là không được đâu, không được đâu.”

“Nhưng mà.....”

“Ne, cuối tuần trước lúc tớ đi mua kem đánh răng hình như là thấy ochibi với một người đàn ông rất cao đi dạo phố đó, ngay tại thiệp cốc phụ cận, nhưng trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu, tớ nghĩ là tớ nhìn lầm rồi.”

“Nga?” Inui tựa hồ rất hứng thú, tay bắt đầu bay lượn trên quyển notebook, quay đầu hỏi Oishi: “Tớ nghĩ lúc Oishi với Tezuka thảo luận chuyện thi đấu, hai người bình thường vẫn tới cái tiệm sách nhỏ kia đứng không.”

Câu nghi vấn cũng là ngữ khí khẳng định. Oishi thấy da đầu run lên, cái tên này, thế nhưng ngay cả chuyện này cũng điều tra rõ ràng, nhưng.....lúc đó quả thật, Tezuka có chút kỳ quái.....

Đường như là từ biểu tình của Oishi mà thấy được đáp án, Inui bắt đầu múa bút thành văn.

“Tỉ lệ Echizen có người yêu bí mật 67%, tỉ lệ Tezuka thấy Echizen đi dạo phố với người yêu nên tâm tình tức giận cực độ 91%, ân ân, khó trách, hiện tượng kỳ quái gần đây đều có thể giải thích.”

Nhìn biểu tình thì ra là thế của mọi người, Oishi trong lòng đang rơi lệ, thánh thần ơi, hắc kỳ thật cũng chỉ có một nguyện vọng nho nhỏ là toàn đội sẽ có trận đấu thuận lợi bình yên, có thể không cần cùng tình yêu sống chết tranh giành người yêu này làm thành chuyện trọng đại hay không a a a.....

Lúc này hai người ở trên đường hoàn toàn không biết mình đã trở thành tiêu điểm Bát Quái mới, hai người im lặng tiêu sái, vẫn duy trì khoảng cách an toàn, một đường không nói gì, trong lòng lại thỏa mãn ngoài ý muốn, cho dù tầm mắt không thay đổi mặt đỏ tìm đập, cho dù không có đi gần người lời ngon tiếng ngọt, nhưng toàn bộ thế giới như chỉ có người kia là tồn tại, bên cạnh người đi đường vội vàng, chiếc xe chạy nhanh qua, tiếng loa huyền ảo, âm thanh ồn ào, tựa hồ đều bị chặn lại ở bên ngoài. Chỉ cần có một người đồng hành sống vai như vậy thì đường như đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Rốt cuộc vị nhà khoa học ấy giải thích thực tế đơn giản dễ hiểu như thế nào. Cùng một giờ, ở bên người yêu cứ như là ở bên một cái lò lửa. Vì thế, Ryoma lần đầu tiên cảm giác đường về nhà quá ngắn.

“Echizen, đến rồi.” Có phải áo giáp hay không, sao trong thanh âm của đội trưởng lại có một tia tiếc nuối.

“Ân..... Ân.....” Tay Ryoma đặt lên cửa, đột nhiên quay đầu: “Đội trưởng, trên đường cẩn thận.”

Lập tức nhanh chóng mở cửa, vào cửa, đóng cửa, động tác lưu sướng mà rất nhanh, nhưng đỏ ửng trên mặt vẫn bị Tezuka bắt lại, đột nhiên tâm tình tốt lên, tối tăm tựa hồ cũng tan thành mây khói, Tezuka xoay người rời đi.

“Meo meo ——” Vừa đi không được bao nhiêu, Tezuka phát hiện trong bụi cỏ ven đường có một tia khác thường, có một con mèo Himalaya trong bụi cỏ, tròn tròn mắt nghi hoặc nhìn Tezuka, bộ dáng đáng yêu làm Tezuka nhớ tới thiếu niên nào đó như mèo kia.

Đây hình như là mèo nhà Ryoma, Tezuka nhớ tới chuyện mèo không lâu của Ryoma, Echizen dường như rất thích con mèo này, nếu tìm không thấy thì sẽ lo lắng, vì thế Tezuka ôm Karubin, trở lại nhà Ryoma.

Còn chưa tới cửa, dường như nghe thấy một ít tiếng cãi nhau, Tezuka trong lòng một trận nghi hoặc, cha mẹ Echizen hình như đã đi du lịch.....sao lại..... Đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ, Tezuka nhất thời trong lòng một trận khấn nguyện, không để ý lễ nghi, nhanh chóng mở cửa nhà Echizen, sau đó liền nhìn thấy một màn làm lý trí anh hồng mắt.

Trên cầu thang lên tầng hai, một người đàn ông cao lớn ở trên người Ryoma, góc độ không tốt nên anh không nhìn thấy mặt hắc nhưng lại có thể thấy rõ ràng môi hai người kề sát nhau, lý trí trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, quần đội tan rã.

Nói tới bên Ryoma, trên môi thấm ướt làm cậu hoàn toàn không bắt kịp, đây là có chuyện gì, mình về nhà, sau đó uống một lon Ponta, đang chuẩn bị cầm lon thứ hai lên lầu thì ông chú đội trưởng lại giật Ponta đi, sau đó dùng lời kịch không hôm nào thay đổi bảo mình hạn chế số lần uống Ponta, mình nhất thời nổi lửa muốn chạy lên cướp Ponta, kết quả là một cái vỗ hụt thiếu chút nữa làm mình té cầu thang, ông chú đội trưởng đỡ lấy mình, sau đó một trận hỗn loạn, thiên toàn địa chuyển, liền — biến thành ——

Tezuka 25 tuổi cũng tương đương bắt đầu dĩ, hương vị quen thuộc cùng cánh môi ngọt ngào khiến hân hoan hốt, nhưng mà ——

“Ryoma.....” Động thân mình, còn chưa kịp nói cái gì, một giây sau lại bị một trận cuồng phong đánh gãy.

“Cái kia là..... anh..... Sao?” Dường như trong nháy mắt ý thức được cái gì đó.

Tới khi Ryoma phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Tezuka 15 tuổi kéo cổ tay mình, đi nhanh trên đường, cho đến khi đi vào một góc yên lặng, anh mới dừng lại.

“Đội trưởng.....” Tự hồ không biết giải thích thế nào, Ryoma có chút xấu hổ cúi đầu, đúng rồi, đội trưởng thấy được ông chủ đội trưởng sao, có chút hoảng sợ ngẩn đầu.

Mà trong mắt Tezuka 15 tuổi, cái này thành có tật giật mình! Kỳ thật anh hoàn toàn không thấy rõ diện mạo của người đàn ông kia, anh cũng không cần biết người đàn ông kia trông như thế nào, lòng ghen tuông hừng hực đã đốt nhẵn hết lý trí của anh, Ryoma trừng lớn cặp mắt mèo thanh thuần mịn hoặc, đôi môi hồng nhuận còn thấm ướt dấu vết, nhưng là không phải do mình để lại, nghĩ đến đây. Lý trí hoàn toàn tan rã. Cơ thể đã hành động trước một bước.

Môi với môi kết hợp có thể tốt đẹp như thế, Ryoma toàn bộ suy nghĩ đều bị nháy mắt thiếp hợp đôi môi sở lược lấy được, đội trưởng sao lại hôn cậu a? Vừa mới là cái chuyện ngoài ý muốn kia, bây giờ thì..... Nhưng lúc này cũng không bài xích cảm giác thấm ướt này, độ ẩm trong lòng đội trưởng làm cậu tan chảy, suy nghĩ càng ngày càng hỗn loạn, trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ai tới cứu cậu a?

Ngay lúc Ryoma sắp ngất đi, Tezuka bỗng nhiên buông hân ra. Anh, đang làm cái gì? Anh, hôn Echizen, cảm giác đó tuyệt vời thế nào, tuyệt vời đến nỗi làm anh trầm luân, nhìn không được muốn nhiều hơn nữa, có cái gì đó đã dần dần chệch đường ray, mình chẳng lẽ là.....

Tự hồ bị suy nghĩ của mình hoảng sợ, Tezuka gần như không có dũng khí nhìn thẳng vào Ryoma, vì thế lần đầu tiên trong cuộc đời anh —— chạy trốn chết.

Mất đi áp lực vây quanh mình, Ryoma buồn bã nếu thất, nhìn bóng dáng Tezuka cấp tốc rời đi, bất mãn nhanh chóng đi lên, cái gì a, nhiều loạn tìm mình rồi chuồn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhất định phải hỏi rõ ràng, vì thế Ryoma đuổi theo.

“Đội trưởng ——” Hét lên một tiếng dừng bước chân của đối phương lại, nhưng lại không có dũng khí quay đầu lại.

Có cái gì miêu tả sinh động, Ryoma có chút mê muội xoa môi mình, độ ẩm lưu lại làm cậu kích động.

“Đội trưởng..... Em không chán ghét, không chán ghét anh hôn em.” Tiếng nói mê muội nhỏ xíu, Tezuka lại kỳ diệu nghe rõ từng câu từng chữ.

Mạnh quay đầu, đem con người nho nhỏ kia nhét vào lòng mình.

“Anh thích em, Echizen.” Không muốn lừa mình dối người nữa, không muốn lần nữa —— buông tay!

Trong lòng một trận vui sướng, thì ra mình vẫn đối với đội trưởng.....

“Ngô, em cũng.....”

Không đợi Ryoma trả lời, Tezuka khẩn cấp hôn lên đôi môi dụ hoặc của Ryoma, không phải chỉ là hôn khẽ cho thỏa mãn, mà là đem đầu lưỡi cường nhạo thâm nhập vào khoang miệng Ryoma, hương vị của thiếu niên còn tốt hơn so với tưởng tượng, hương vị ngọt ngào làm say lòng người, làm anh gần như muốn dừng nhưng lại không thể.

Thẳng đến khi hai người gần như hít thở không thông, mới chậm rãi tách ra, sợi chỉ bạc mang theo hương vị tình sắc tỏ rõ sự cuồng loạn vừa rồi. Loạn ý tình mê trong khắp đôi mắt màu hổ phách, chỉ thấy hình ảnh của chính mình trong đôi mắt to mịn hoặc kia.

Điều ấy làm cho Tezuka thỏa mãn.

“Ryoma.....” Gọi ra tên này, khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nội tâm Tezuka một mảnh mềm mại, nhưng hình như mình đã quên cái gì đó, là cái gì ta?

Lúc này Tezuka 25 tuổi ngồi ở Ryoma gia thang lầu thượng, trong lòng tựa hồ đã sáng tỏ, nói như vậy, lúc đó..... Tựa hồ hiểu được lý do mình xuyên qua nơi này, Tezuka đột nhiên đứng lên, bỗng nhiên bị một trận vụng huyễn quen thuộc ập tới, lần này là.....

“Kunimitsu, Kunimitsu, tỉnh lại nhanh nào.”

Một tiếng gọi tựa hồ càng ngày càng rõ ràng, Tezuka mở hai mắt, ánh sáng trước mắt làm hắn chưa kịp thích ứng, hơi hơi nheo mắt lại, nhìn hình dáng thiếu niên quen thuộc trước mắt dưới ánh mặt trời dường như được tô điểm một viền vàng, cảm thấy một trận kích động, không khỏi kêu lên: “Ryoma.”

“Anh cuối cùng cũng tỉnh a, sao lại ngốc như vậy, từ trên cầu thang té xuống.” Giọng mũi nòng đậm biểu hiện ra bất an của thiếu niên.

Ngồi dậy, đem thiếu niên run nhè nhẹ tiến vào lòng: “Chúng ta cùng một chỗ, là nhất định, Ryoma.” Nói nhẹ nhàng bên tai thiếu niên, quả nhiên đổi lấy run rẩy của thiếu niên.

“Sao thế, đột nhiên nói vậy.” Nhẹ nhàng than thở.

Tựa hồ cảm giác độ ấm của người trong lòng dần lên cao, Tezuka cười khê: “Mơ một giấc mơ rất dài.”

“Mơ?” Nao nao, Ryoma cẩn thận nhìn một thân Tezuka, đúng là rất tuần tú nhưng cảnh tượng này dường như trùng hợp với một người trong trí nhớ.

Không có xem nhẹ kinh ngạc và hiểu rõ trong mắt thiếu niên, Tezuka nhìn thần kinh ai đó tựa hồ bị xúc động.

“Ryoma, em không phải là biết gì đó mà lại không nói cho anh biết chứ.”

“Không..... Không có gì.....” Nhìn người nào đó không ngừng tới gần, Ryoma dường như thấy ngày chết của mình không xa.

“Nói cũng sẽ không có người tin, huống chi lúc em trở lại đã không thấy anh, em đều tưởng mình mơ..... Đây! Người để làm chi! Còn phải cử hành hôn lễ đó!” Kết quả thắng thắn là ai đó bị sinh vật phúc hắc khiêng lên đầu vai.

“Thì sắp xếp vào hôm sau!” Bây giờ có một chuyện quan trọng hơn phải làm, chuẩn bị nhận trừng phạt đi.

“Không cần a ——”

Thượng Đế tựa hồ không có nghe thấy tiếng ai đó la lên, một bầy bồ câu bay lên, giáo đường vẫn một mảnh hạnh phúc yên bình, Amen. HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/prince-of-tennis-dong-nhan-tinh-dich-bi-mat>